

Video Galerisi

Foto Galerisi

Köşe Yazarları

Üye Paneli

4 Temmuz 2021

25°C / 22°C

Sinop

Türkeli'nin Sesi
Haftalık Bağımsız Siyasi Gazete

www.turkeliozcanlar.com
facebook.com/turkeliozcanlar

ANA SAYFA

GÜNDEM

GENEL

POLİTİKA

EKONOMİ

MAGAZİN

SPOR

SAĞLIK

KÜLTÜR-SANAT

DÜNYA

Video Galerisi

Foto Galerisi

Köşe Yazarları

Ana Sayfa ▶ Köşe Yazarları ▶ Prof. Dr. Cevdet YILMAZ ▶ Türkeli'de Çocuk Okutmak

Prof. Dr. Cevdet YILMAZ

Türkeli'de çocuk okutmak

Paylaş

Tweetle

Google

Paylaş

21 Eylül 2020 - 11:09

13 Eylül 2020 Pazar günü bir yakınım vefat etti. Çocuklarının bir kısım il dışında olduğundan cenaze pazartesi öğle vakti kalkacak diye bize de haber verilince, Pazartesi günü sabah Samsun'dan cenazenin bulunduğu kasabaya doğru eşimle birlikte yola çıktık. 3 saat süren bir kara yolculuğundan sonra Türkeli ilçe merkezine vardık. Lakin biraz geç kalmıştık, kapıda helâllik alınmış, cenaze Merkez Camiinin önüne getirilmişti. Eşim cenaze evine, ben de camiye yöneldim.

Öğle ezanı okundu, mesafeli bir şekilde camide kılınan namazın ardından Belediye Meydanında önde cenaze, arkada millet hep birlikte yine mesafeli bir şekilde cenaze namazı için saf tuttuk. Türkeli Merkez Camii imam hatibi hocamız cemaatten helâllik istedikten biz de hakkımızı helal ettikten sonra, imam efendi alışıla geldiği gibi Ahiret yolculuğunun öneminden,

dünya hayatının geçiciliğinden bahsedecek derken, bir şeye çok kızmış olacak ki dayanamadı konuyu başka bir yere getirdi. Hazır cemaati bulmuşken uzun konuşmak yerine, biraz salgın bulaş riskini, biraz da güneşin altında saf tutan yaşlıları da düşünerek kısa ve özlü sözler söyledi.

Meal en dedi ki; “Ey cemaat son günlerde bir moda akım ortaya çıktı. Cenazenin ardından bir okutma yapılıyor, ardından üzerinde mevtanın adı yazılı cüzler dağıtılıyor, oluyor sevap. Vatandaş kendisi okumuyor, alan kişi de okumasını bilmiyor, günaha girmemek için de bazı vatandaşlarımız bu cüzleri hiç açmadan getirip camimize bırakıyor. Bu ne şimdi? Okumadığınız şeyi millete niye dağıtıyorsunuz, alanlar okumuyor, bırakacak yer arıyor. Böyle sevap olur mu, Allah aşkına soruyorum, bu kabul edilebilir bir şey mi? Böyle hayır işi olur mu? Olmaz sevgili kardeşlerim böyle hayır işi olmaz. İllâ da bir hayır yapacaksanız bir fakiri doyurun. Efendim fakir mi var? Var kardeşlerim var, siz bulamazsanız, bana gelin ben size gösteririm. Fakir bulamazsanız bir çocuk okutun”.

Yakınımın cenazesi olduğu için ön safta namaza durmuştum. İmam efendinin “gerçek anlamda bir hayır yapmak istiyorsanız bir çocuk okutun” diye seslenişi beni bir anda yıllar öncesine götürdü. Adeta irkildim, şok oldum. Ve o anda çocukluğumun 1973-1976 yılları arasında Türkeli’nde geçen üç yılı bir film şeridi gibi saniyeler içinde gözümün önünden aktı geçti.

1962 yılı kasım ayında doğmuş, 1968’de Türkeli ilçesi Kayabaşı köyü Kayadibi mahallesinde ilkokula başlamıştım. Baba Almanya’da, anne onun peşinde bense köyde yaşlı babaannemin yanında kalmıştım. Biri ikiyi okudum, üçe geçtiğimde babaannem rahatsızlandı hastanelere düştü beni aldılar Yusuf köyü Emrelli mahallesindeki anneannemin yanına gönderdiler. Her sabah Emrelli mahallesinden inip (bugünkü Güzelkent’in içinden geçip) Helâldı köyündeki ilkokula yürüyerek gide gele, arada çobanlık, üçüncü sınıf bitti. Bu arada babaannem iyileşip köye dönünce ben de tekrar dördü ve beşi okumak için Kayadibi köyüne ve eski okuluma döndüm.

1973 Mayıs’ında ilkokul bitmiş, ne olacağım belli değil. Babam yazın izne gelmiş ne olacaksın diye bana soruyor, okumak istersen okuturum diyor. Nerde nasıl okutacaksa... Çevrede

ortaokul da yok. En yakın Türkeli ilçe merkezinde Türkeli Ortaokulu var. Pansiyon var ama oraya kim getirecek, yazdıracak, sonra ne olacak... Başta anne baba yok, köyde de ilgilenecek kimse yok.

Türkeli ilçe merkezinde Derviş Sokak'ta oturan bir teyzem var. İlçe merkezinde işimiz olduğunda Ona da uğruyoruz. Teyzemin eşi eski kamyoncu imiş, sonra o da işçi olarak yurtdışına gidiyor fakat herkesin yaptığını yapmıyor eşi ve çocuklarını getirmiyor. Almanya'da bir inşaat şirketinin çakıl ocağında kamyonla malzeme taşıyor, kışın her yer kar olunca üç ay ücretsiz izin veriyorlar, o da böylece kışı Türkeli'nde ailesiyle geçiriyor. Onların da benim yaşlarımda bir çocukları var. Nasıl oldu bilmiyorum ailem beni onların yanına bırakıp gitti. Emsalim olan teyzemin oğlu ile 1973 yılında Türkeli Ortaokulu'na kaydoldum. Okul kıyafetimizi ve o zamanlar ortaokullarda mecburi olan şapkamızı sokağın başındaki Pehlivanların dükkanından alıp, kırtasiye malzemeleri için Kitapçı Hamza'nın yolunu tuttuk.

Sınıfın en küçüğü ben, çelimsiz, zayıf, köylü çocuğu. Millî Bayramlarda törenler oluyor, Ortaokuldan Cumhuriyet Meydanı'na kadar önde trampet takımı, başlarda ay yıldızlı mavi şapka rap rap yürüyoruz. Bu törenlerde en önde uzun boylular, en arkada biz giderken; sınıf içinde ise en ön sırada biz, en arkada ise boyu uzunlar oturuyor. Arkadaşlarımdan çoğunun babası yurtdışında gurbette. Sınıfta kimler yoktu ki; (Arçelik Servis) Şükrü Işık, (PTT'den) Sebahattin Özcan, (Nalbur) Hasan Özcan, Postacının oğlu (Astsubay) İhsan Topal, (Mobilyacı) Metin Toprakçı, (Ayancık Ahşap'ın müdürü) Resul Turan, (Sigortacı) Necati Kalafat, (Almanya'da işadamı) Medet Bozkurt vd... Öğretmenlerimiz de bir alem; (Kastamonu'da Eczane sahibi) Ayşenur Irak Fen Bilgisi öğretmenimiz, Avukat Yurdun Okay Türkçe öğretmenimiz, Kaymakam İngilizce öğretmenimiz, Gemiyanı İlkokulu müdürü Ahmet Şahin Tarım dersimize geliyor. Atın yürüyüş şekillerini öğreniyoruz; dört nala, tırıs, rahvan... Resim dersimize Cevdet'in babası geliyor, bize masal anlatıyor içinden bir manzara seçin onun resmini yapın diyor. Kadrolu olanlar ise Mehmet Bey Matematik, görme engelli Necip Bey Müzik, Numan Bey Sosyal Bilgiler öğretmenimiz vd... Bir de "ukalalığın daniskasını yapmayın" diyen Rasim Hoca vardı ama onunla fazla zamanımız geçmeden tayini çıktı gitti.

Ortaokul iki veya üçteyiz, Numan Bey milleti dayaktan kırıp geçiriyor. Bir gün kafasına göre anket yapıyor; öğrencileri tek tek ayağa kaldırıp soruyor “buradan mezun olunca ne olacaksın?” Cevap veriyoruz; misal “öğretmen olacağım” diyoruz, tekrar soruyor “senin baban nerde?” cevap “Almanya’da”, “sen okumazsın” otur. Ben ne cevap verdiğimi hatırlamıyorum. Ama meydanda kahvehaneleri olan Satı “imam”, köprünün ötesinde oturan Çerkez kızı Nermin arkadaşımız da “polis olacağım” demişti. Sonra ne mi oldu? Numan Bey kısmen haklı çıktı, gerçekten de babaları yurtdışında işçi olan arkadaşlarımızın çoğu aile göçüyle, sonrasında adına “ikinci kuşak” dediğimiz gurbetçi kervanına katılarak Almanya’nın yolunu tuttular.

Türkeli o yıllar küçük bir kasaba. Kasabada İmdat ve Kahraman abilerin top koşturduğu, kaleyi Ahmet abinin koruduğu bir de futbol takımı var. Helâldılı gençleri yenmek büyük zevk, belalı rakip Gencek. Beraber okuduğumuz teyzemin oğlu Metin futbola meraklı. Biriktirdiğimiz harçlıklarla teyzemden gizli meşin top alıyoruz. Sonrasında teyzemin oğlu da bu takımda yer alıyor, maçlara gidebilmesi için annesinden izin alması gerekiyor, beni de götürürse teyzem kesin izin veriyor. Böylece Metin takımla nereye giderse beni de götürüyor; Çatalzeytin’e, Abana’ya, bir keresinde Sinop’a. Gırgır mizah dergisi, Karamurat ve Tolga çizgi romanları, Texas, Tommiks, Kaptan Swing ellerimizden düşmüyor. Büyüklerimizden saklamak için ders kitabının içine koyarak okuyoruz. En önemli eğlence mekânı sinema. Arka yolda bir açık hava sineması var, yazın film gösteriyor, hava biraz soğuyunca ortada bulunan kocaman varil sobaya odun atılıyor film öyle seyrediliyor. Fakat asıl olan Dinçel Sineması. Kasabada siyaset henüz gençler düzeyine inmemiş, sağ sol çok belirgin değil. Cüneyt Arkın’ın filmini de Yılmaz Güney’inkini de aynı kafayla seyrediyoruz. Film 2,5 lira(!). Yeterli müşteri olmadığı için bir film bir, en fazla iki gece gösterimde kalıyor. Öyle olunca haftada 3-4 film geliyor. Hepsini izlemek istiyoruz, lakin para yok. Hasan Dinçel içerde makinenin başında, Tefik amca kapıda bilet kesiyor. Sinemanın önünde bekliyoruz. Film başladıktan bir süre sonra 1 liraya bizi içeri alıyor. Başını kaçırırsak da indirimli olarak filmleri seyredebiliyoruz.

Kitaba ve okumaya meraklıyım. Lâkin ders kitaplarımızdan başka kitap yok. Okulumuzda bir kütüphane var, üst katta, ama nedense bize kapalı. Bir kere nasıl olduysa o odaya girdik, kitaplar cam kapaklı dolabın içinde, kitapları gördük ama alıp okuyamadık. Musabey

Caddesinde bir kırtasiyeci var; Kitapçı Hamza (Yıldırım). Okul yolu üzerinde olduğu için camekandan gıptayla bakıyorum. Bazen kalem silgi almak için giriyorum dakikalarca çıkmıyorum, kafamı eğip kitap sırtlarından isimleri okuyorum. Eskimesin, dükkân sahibi bir şey demesin diye elime alıp sayfalarını karıştırma cesaretim yok. Fakat Hamza abinin dikkatini çekmiş olmalıyım ki ara sıra benim baktığım kitapları bana hediye ediyor. Parasıyla bir kitap aldığımda bir tane de o veriyor. Sanki ikisi aynı fiyatmış gibi beni rencide etmemeye çalışıyor. 1974-75 olduğunda Kitapçı Hamza hem tüpgaz satıyor hem de ilk siyah beyaz televizyonları getiriyor. Artık kitap ile beyaz eşya yer değiştiriyor, kitap rafları giderek azalıyor. Dükkân beyaz eşya ile doluyor ama adı hala “Kitapçı” Hamza.

Kışın ısınmak için talaş sobaları var. Recep Ustanın atölyesinden eve talaş taşıyoruz. Eniştem kışın izne geldiğinde lastik tekerlekli bir el arabası alıyor. Aman Allahım ne büyük rahatlık. Odunlar işletmeden ster ster alınıyor. Baltayla yarmak kolay, testere ile kesmek zor derken Almanya'dan renkli saplı el testereleri geliyor. Sonraki yıllarda Almanya'dan ne istiyorsunuz diyen akrabalara numarası (kaç santim olduğu) verilerek bu testere yüzleri sipariş ediliyor. Bir keresinde eniştem 500 sayfa kalınlığında bir kitap getirmiş. Renkli pırıl pırıl. Adı OTTO, model (o yılın moda) kitabıymış. İçinde yok yok. Kıyafetten elektroniğe. Böylece dış dünya ile ilk temasımız gerçekleşiyor. Model kitabında renkli televizyon reklamı, ekran görüntüsü dev bir stat, yeşil saha, yıldızlı formalarla top koşturan futbolcular. Bizim stat ise çayın kıyısında iki tarafında birer kale direği olan toprak zemin. Gençlerin maçlara forma ile çıkabilmesi için esnaftan para toplanması lazım.

Sokaklar تنها ana caddede kontrol var. Eskaza öğretmene rastlarsanız selam vermeden geçmek disiplinlik suç. Disiplin kurulu başkanı Necip Bey. O görme engelli ama o kadar korkuyoruz ki her şeyi gördüğünü sanıp disiplinli hareket ediyoruz. Sigara içenler ara sokaklarda gizleniyor. Herkesin elinde kuş lastik. Bazen aydınlatma lambalarını hedef alanlar oluyor. Sokak karanlıkta kalıyor. Kimse ben yaptım demiyor. Türkeli Çayının yatağı eski sete kadar geliyor. Taşkın yoksa kendi küçük yatağında akıyor, o yüzden top sahası çayın içindeki kuruluk yerde. Derede set yapıp küçük gölcükler oluşturuyoruz üzerinde sala biniyoruz. Dere boyu Metin ile Sabahattin taşların altından balık yakalıyor kenara atıyorlar ben onları ağaç

dalına diziyorum. Bazen ellerine su yılanı geldiği için onlardaki cesaret bende yok. Yeterli sayıda tutunca dere kenarında ateş yakıp pişirip yiyoruz.

Bu arada eniştem Almanya'dan kırmızı bir bisiklet getiriyor, sevinçten havalara uçuyoruz. Eniştemin asıl köyü Balaycık mahallesi orada büyük ahşap evleri var. Annesinin arıları var, garip kıyafetler içinde bal sağıyor. Bize de veriyor. Bir gün oradaki tarladan mısırları topladık. Traktöre yüklendi römorkta mısırların üzerinde Balaycık'tan aşağı iniyoruz. Traktörcü traktörü boşa alınca traktör hızlandı ve ilk virajda bizi yeni biçilmiş sapları henüz tarlada dik dik duran mısır tarlasına fırlattı. Orda devrilmese bir sonraki viraj çaya baktığı için uçurumdan gidecektik. Kazayı hafif sıyrıklarla atlattık, yaşadığımıza şükrettik.

Kasaba dizel jeneratörle aydınlanıyor. Elektrik akşam 17.00'de geliyor gece 24.00'de gidiyor. Sonra demir direkler geliyor, hayranlıkla caddeye dikilmelerini izliyoruz. Nihayet kasaba enterkonnekte sisteme bağlanıyor ve (aralarda sık sık kesilse de) 24 saat elektriğe kavuşuyoruz. Lakin güvercinler alışık değil tellere değdikçe trafo patlıyor, karanlıkta kalıyoruz. Balaycık tepesine TV yansıtıcısı konuyor. Çatılara çıkıp anten çevirmeler, çekiyor çekmiyor nidaları. Cumartesi TRT'de yerli film. Televizyonu olan yandı, mahalleli o akşam orada.

Belediye Başkanı Mustafa Reis. Seçim zamanı geldi Şükrü Gürleyen aday. Cumhuriyet Meydanı'nda miting yapıyor. Turistiğin orda 15-20 metrelik beton bir iskele var. Orayı gösteriyor "başkan olursam 100 metre iskele yapacağım" diye vaatte bulunuyor ve seçiliyor. O yıllarda bir de park yapılacak. Çatalzeytin tarafında benzinliği geçince çamlık var. Oraya iki üç tane piknik sandalyesi konuyor oluyor Türkeli kent park. Morza ve Helâldı panayırıları yılda bir de olsa büyük etkinlik, katılım çok fazla. Türkeli Expres ile Pehlivanlar'ın amansız rekabetine Helâldı'dan Kocabaşoğlu da katılıyor. Ayancık-Türkeli arasında Jetler'in Magirusu sefer yapıyor. Bunun dışında yol boyunca indi bindi yolculuklar kamyon kasalarında. Yollar stabilize her geçen aracın arkasında yoğun bir toz bulutu. Bir hafta sonu köyüme gitmek için yola çıkıyorum. Köprü'nün başında araç beklerken bir kamyon duruyor, gel diyor Hilmi abi sivri burunlu Thames Kamyonun şoför maline beni oturtuyor. Kamyon kasasında değil de şoför ma(hal)inde gitmek ne büyük lüks. Kasabada taksi yok ama ne gam, Kore gazisi pala bıyıklı Koroğlu'nun kamyonetten bozma yeşil bir arabası var. Her yere yetişiyor.

Müteahhit Abdullah Usta, pire gibi yerinde durmuyor, bir aşağı bir yukarı. Almanyalıların sipariş usulü evlerini inşa ediyor: hepsi aynı tip, önde boydan boya ince uzun balkonu olan beton evlerin vazgeçilmez ustası. İnşaat olur da nalbur olmaz mı? İmdat abi nalbur dükkânı açıyor. Karşısında İsmail Abi var o da konjonktüre uyarak radyo tv tamir dükkânı açıyor. Almanyalılar izne geldikçe radyo kasetçalar getirip bırakıyorlar. Artık her evde radyo teyp var. Bu arada televizyon yayınları başlamış fakat görüntü kötü, Almanya'dan getirilen televizyonların Balaycık tepesindeki yansıtıcıdan gelen görüntüyü yakalaması zor. Fakat vatandaş henüz frekans nedir bilmediği için "Radyocu İsmail bu işi halleder" diyor. Bir süre sonra telsiz modası çıkıyor ki o başka bir alem. Vatandaş İstanbul'dan gelen yakınını bekliyor, yazıhaneye gidip soruyor,

yazıhaneci telsizden otobüs şoförü ile bağlantı kuruyor, Çatalzeytin üzerindelermiş geliyorlar diyor.

Köylerden yurtdışına gidenler giderek artan oranda kasabaya inmeye başlıyorlar. Kasaba kuzeyde Yılanlığa doğru yol boyu büyürken, köprüyü aşip Helâldı tarafına da geçiyor. İnşaatlar için tuğla Boyabat'tan geliyor. Kamyonun gece yarısı geldiğini gören gençlerden biri arkadaşlarına haber veriyor. Sabah kamyonun yanında hazır bekliyorlar. Bazen iki grup ortaya çıkıyor. Kamyoncu işi hangi gruba verecek? Kamyondan tuğla boşaltarak elde edilen paralar evden alınan harçlıktan ayrı olduğu için çok değerli. İstedığın gibi harcıyorsun, kimseye hesap vermiyorsun.

Köprü başında Necatilerin su değirmeni un öğütmeye devam ediyor. Küçük sanayi sitesinde tamirhaneler faaliyete geçiyor. Almanya'dan araba ile izne gelenlerin sayısı yıldan yıla artıyor, tosba Volkswagenler ile Ford taksiler ve transit minibüsler en çok gördüklerimiz. Hepsinin üzerinde metal bagajlar. Yollar kötü arıza çok. Sanayi esnafı traktör ve kamyon tamirinden Avrupa arabaların tamirine geçiyor, yedek parçacılar ortaya çıkıyor. Hasan abi yedek parçacılığa, Selahattin abi tabelacılığa başlıyor; ilk defa dükkân camlarında renkli ve süslü yazılar görüyoruz.

Haftalık pazar ara sokaklarda kuruluyor. Dışarıdan gelen yok. Köylüler sabahın erken saatlerinde sırtlarındaki küfelerle ilçe merkezine iniyor, yere açtıkları tezgahlarda yetiştirdikleri sebze meyveyi, mevsimine göre mantarı, kestaneyi satıyorlar. Hafta içi sebze meyve ihtiyacı Hasan Abilerin manavından karşılanıyor. O malları mevsimine göre Samsun halinden kamyonla getiriyor.

Yurdun Okay'dan önce kasabada avukat yok, dava takipçileri var. Kasabaya bir hastane, bir de lise yapılacağı söyleniyor ama bir türlü gerçekleşmiyor. Pastacı Devrekani'den samanlar içinde getirdiği buz kalıplarından dondurma üretiyor. Kafkas pastanesi rakip olarak ortaya çıkınca Pastacı pide yapmaya başlıyor. Pastacının karşısında kasabanın içkili lokantası var. Memur taifesi akşamları oraya takılıyor. Yanında yorgancı berisinde Topal Terzi var. Abanalı Kadir mobilyacıya başlamış. Çelik eşya da satıyor. Eniştem kırma yemek masası ile televizyon

dolabını oradan alıyor. Sonra kütüphaneli divan satan başka mobilya dükkanları da açılıyor. Pehlivanların dükkânın üstü otel, yen tarafta Özcanların tuhafiye dükkânı var. Derviş lokantasının üstü de Otel Derviş. Gurbetten gece geleler, pazarlamacılar bu otellerde geceyi geçiriyor.

Vesikalık fotoğrafları Hasan abi (Dinçel) çekiyor. Dükkânın bir tarafı stüdyo, diğer tarafı sinema. Camda bir yazı: (mealen) Türkiye Denizcilik İşletmeleri Türkeli Acentesi. Yolcu gemilerine bilet satılıyor. Karakolun yanındaki küçük iskeleden kayıklarla açıkta bekleyen gemilere / ara vapurlara binilip Zonguldak'a İstanbul'a öyle gidiliyor. Kara yolu zorlu, sabah Türkeli'den kalkan otobüs Devrekani'ye çıkana kadar öğle oluyor. Bir kısım insanlar lokantaya, bir kısmı eş dost yanına gidip karnını doyuruyor. Yola çıkanların çoğu yanlarına azık alıyor. Otobüslerin içinde sigara dumanları arasında çıkınlar açılıyor, tavuk butlarından muavinler de nasipleniyor. Teker üstünde gitmeyin de nerde giderseniz gidin.

Foto Dinçel aynı zamanda gazete bayii. Gazeteler bir gün gecikmeli geliyor. Kıbrıs Barış Harekâtı başlamış. Hürriyet ve Günaydın gazeteleri tam sayfa renkli savaş görüntüleri paylaşıyor. Hararet yüksek, kahvehanelerde tek gündem maddesi Barış harekâtı. Herkes Mehmetçik'ten yana.

Yıl 1976 Ortaokul sondayız. Bir kısım arkadaşlar bu arada okulu bırakıp aile birleşmeleri çerçevesinde Almanya'ya gittiler. Mevcudumuz azaldı. Okulun son ayları. Müdürümüz Mehmet Bey yedi tane öğrenci seçmiş, içinde ben de varım. Ne olacak, Sinop'a getirecek, orada Devlet Parasız Yatılı Sınavlarına gireceğiz. Bir gün öncesinden Sinop'a vardık. Sahilde Meral Otel'e yerleştik. (O yıllar Türkeli'nde televizyon yayınları başlamış, karıncalı da olsa bazen Türkiye bazen Rusya'yı seyrediyoruz. Televizyonda maç olduğunda kahvehaneler tıklım tıklım oluyor). Meral Otel'de giriş katında kahvehane ve içerde bir de televizyon var. Ve televizyonda da o akşam Paris Saint Etienne (PSG) takımının maçı var. Görüntü Türkeli'ndeki gibi karıncalı değil. İlk defa televizyonda maçı net olarak görüyoruz. Ertesi gün sınava girecek biz değilmişiz gibi maçı seyrediyoruz, peşinden odalarımızda yastık savaşı yapıyoruz, ertesi gün uykusuz ve yorgun argın sabah kalkıp bir okulda sınava giriyoruz. O sınavda ben Kırıkkale Parasız Yatılı İmam Hatip Lisesi'ni kazanmışım. Lakin o okula gitmedim. (İstanbul'da bu kez ikinci dereceden başka bir akrabamız, babamın dayısı, bana sahip çıktı ve liseyi İstanbul'da onların yanında okumaya gittim). Türkeli'de ise halâ lise yok, Ayancık'a giden var, Çatalzeytin'e giden var...

İmam Efendinin “cenazeyi götürebilirsiniz” demesiyle kendime geldim. Korona olmasaydı, hemen mikrofonu kapıp, “Hoca Efendi biliyor musun şu an burada yatan mevta merhum Satı Toprakçı az önce sizin dediğinizi yapan bir kişiydi; O bir çocuk okutmuştu. O çocuk şu an Samsun 19 Mayıs Üniversitesi’nde profesör öğretim üyesi. Binlerce öğrenci yetiştirdi ve yetiştirmeye devam ediyor. Gördüğü iyilikleri örnek olarak anlatıyor, Anadolu insanının çocuk okutma konusundaki feragatini genç nesillere aktarıyor. Anadolu’da tam da sizin bahsettiğiniz gibi hayır için çocuk okutma geleneği sayesinde bunu başardı. Araştırma ve yayınlarıyla da memleketine hizmet ediyor”.

Yutkundum, hüznlendim. Hoca efendiye bir şey diyemedim. Ondan müsaade alıp birkaç kelim edeyim dedim ama vazgeçtim. Çünkü, hava sıcak, millet sabırsız, korona var, acele etmemiz lazım. Hiç bir şey diyemeden tabutu omuzluyoruz.

Cenazeyi araca koyduk, Balaycık Mezarlığı’na doğru yola çıktık. Mahallenin içinden geçip mezarlığa vardık, 88 yıl bu dünyada hayat süren eniştem Satı Toprakçı’yı toprağa verdik, dualar ettik.

Ardından cenaze evine geri dönüyoruz. Teyzem hüznü. Nasıl hüznü olmasın ki daha geçen yıl çocukları onlara sürpriz yapmışlar, evliliklerinin 60. Yılıni kutlamışlar. Dile kolay bir yastıkta 60 yıl. Teyzem için için ağlıyor. (Lütfen buraya dikkat) “ne olurdu da bu 60 yıl içinde kocam bana ‘tek bir kötü söz’ söyleseydi de, ben de bugün ‘bana da şöyle demişti’ diyerek acımı hafifletebilseydim. Yok yok, ne bir kötü sözünü duydum, ne de bir kere olsun beni kırdı, incitti. Hep müşfikti, hep ailesine çocuklarına sahip çıktı, hiçbir kötülüğünü görmedim, milletten de işitmedim”.

Kendisini teselli ettim. Üç gün yatak dördüncü gün toprak sözüne uygun olarak bir hafta ancak süren hastanede kalma sürecinden sonra eniştemin adeta ayakta vefat etmiş olduğunu, kimseye muhtaç olmadan, kimseyi incitmeden ahiret yolculuğuna çıktığını, yıllarca yataklarda görümlü kalanlarla kıyaslandığında bunun ne büyük bir nimet olduğunu hatırlatarak teyzemin acısını dindirmeye çalıştım.

Akşam geç saate kalmadan Samsun'a dönmek için izin istedim. Teyzem yaşlı gözlerle bana sarıldı ve "ah oğlum" dedi. Bir gün eniştene dedim ki "ey adam çocuklarımız okumadı, Allaha şükür bugün hepsi iş gücü sahibi ama okumalarını da isterdin değil mi dedim. Ah oğlum, enişten ne dedi biliyor musun? "Hanım üzüldüğün şeye bak, okuttuk ya Cevdet bizim de oğlumuz değil mi, onu okuttuk ya".

Anadolu'da, Türkeli'nde çocuk okutmak böyle bir şey. Beni okutan, bugünlere gelmemde emeği olan, merhum eniştem Dorukoğlu Satı Toprakçı'ya yüce Allah'tan gani gani rahmet diliyorum. Mekânı Cennet olsun. Teyzem Zekiye Toprakçı'ya, oğulları Metin, Coşkun, Şefaatin ve Bahattin ile kızı Nuran'a, bütün torunlarına ve ayrıca sevenlerine başsağlığı ve sabır diliyorum.

1973-1976 yılları arasında çocukluğumun geçtiği Türkeli'ni, Teyzemi, çocuklarını, şimdi her biri torun torba sahibi olan arkadaşlarımı çok seviyorum. Sağ olsunlar var olsunlar.

Foto 1. 1973 yılı Türkeli Ortaokulu 1. Sınıf öğrencileri (ölmüslere Allah'tan rahmet kalanlara sağlıklı uzun ömürler diliyorum). Fotoğrafta yer alan arkadaşlarımdan metin içinde hepsinden isim olarak tek tek bahsedemedim, bu vesileyle tekrar kendilerine sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

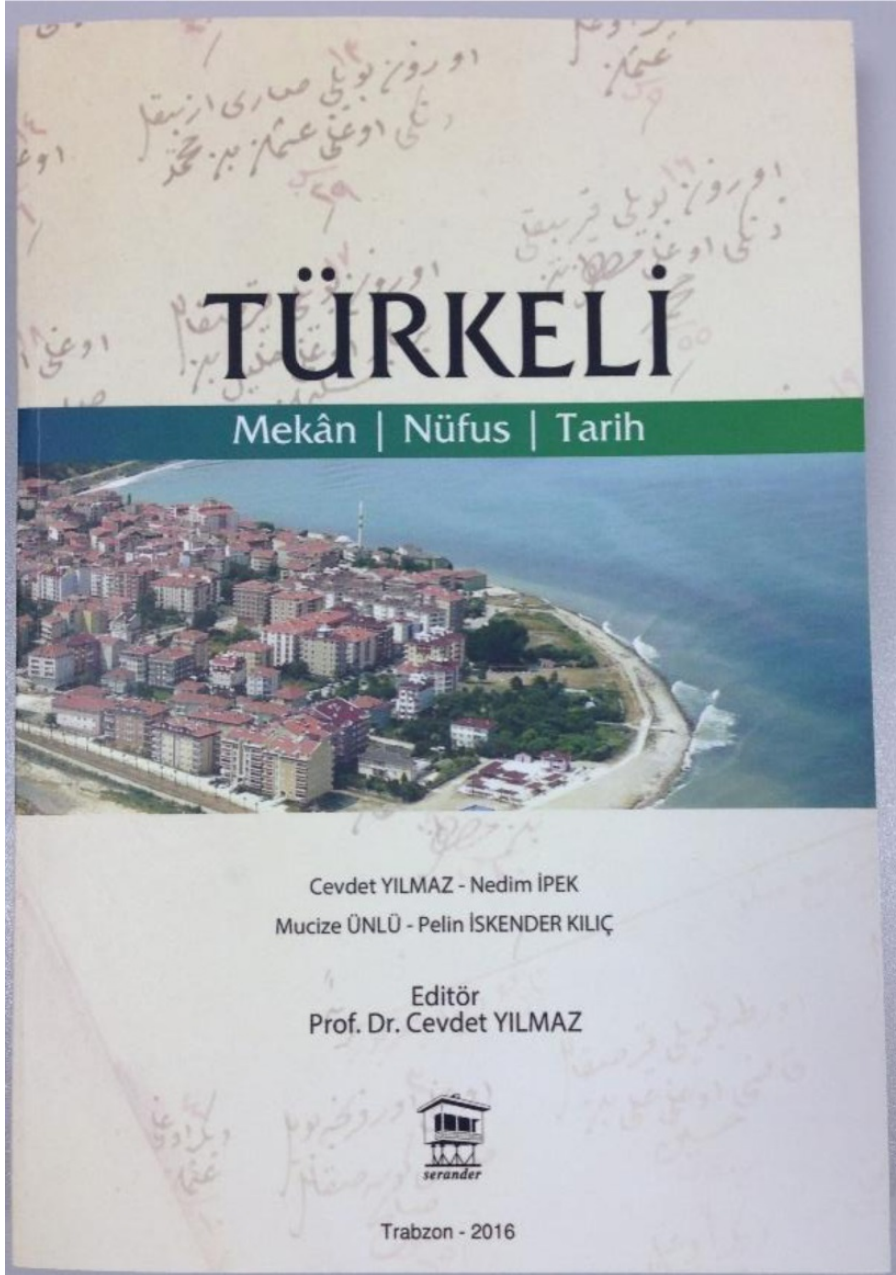

Foto 2. Prof. Dr. Cevdet Yılmaz'ın editörlüğünü yaptığı Türkeli Kitabı.

Foto 3. (Dorukoğlu) Satı Toprakçı (1932-2020).

Bu yazı beni okutan, üzerimde büyük emekleri olan, çok değerli büyüğüm merhum SATI TOPRAKÇI'nın aziz hatırasına ithaf edilmiştir.

Yazarın İletişim Adresi:

Prof. Dr. Cevdet YILMAZ

19 Mayıs Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Coğrafya Eğitimi ABD Öğretim Üyesi, Samsun.

<https://www.facebook.com/cyilmaz57/>

<https://personel.omu.edu.tr/tr/cyilmaz>

cyilmaz57@gmail.com

Bu yazı **6125** defa okunmuştur .

YORUMLAR

12 Yorum

Kanunlara aykırı, konuyla ilgisi olmayan, küfür içeren yorumlar onaylanmamaktadır.IP adresiniz kaydedilmektedir.

1000 karakter kaldı

Sebahattin KARA

8 ay önce

Cevdet Hocam Öncelikle Satı TOPRAKÇIYA tekrar Allahtan rahmet diliyorum. bende 1982-2010 yılları arasında Türkelide 28 yıl milli eğitimin çeşitli kademelerinde memurluk yaptım. Akrabalarınızı çok iyi tanırım bu vesileyle Türkelini yademiş oldunuz. Tşk.Sebahattin KARA Sinop Ayancık MEM Şefi

👍 (0)

👍 Beğen (1)

💬 Cevapla

M.ÖZDEMİR

9 ay önce

Başta eniştenize Allahtan rahmet diler yakınlarına baş sağlığı dilerim.Yazınızı büyük bir heyecanla okudum genç kuşak olarak bizi o zamanın Türkelisine götürdünüz.

👍 (0)

👍 Beğen (2)

💬 Cevapla

Cemalettin Şahin

9 ay önce

Sayın hocam, Öncelikle Satı Bey'e Allah'tan rahmet dilerim. Rabbim, ülkemizde bu gibi insanların sayısını artırsın. Yazınızı büyük bir zevkle okudum. 1970'lerin Türkiye'sinden bir manzarayı görme fırsatı bulduk.

Bunları bilmek bilhassa genç nesil bakımından önemli diye düşünüyor ve diğer yazılarınızı bekliyoruz.

 (0)

 Beğen (1)

 Cevapla

Yaşar /Crailsheim

9 ay önce

Hocam ilk olarak başsağlığı diliyorum. Ben Türkeli'de 1979 /1980 yılında ortaokula gittim. Beni resmen o yıllara 40 sene evveline götürdünüz sanki 1979 yılındayım gibi hissettim. Hele hele o çizgi romanları unutmak mümkün mü? Hala fırsatım olunca kaçırmam okurum. Türkeli hakkındaki eserinizi okudum kalemize kuvvet.

 (0)

 Beğen (2)

 Cevapla

Mehmet ÇETİNKAYA

9 ay önce

Sn.Satı Toprakçı Eniştenize Allahtan Rahmet diliyorum. Mekanı Cennet Olsun. Yakınlarının, sizlerin başınız sağolsun. Yazınız ile Türkeli Ortaokulu günlerimizi bir çırpıda gözümüzün önünden geçmesine ve o günleri yad etmemize vesile oldunuz. Kalemimize ve elinize sağlık.

 (0)

 Beğen (2)

 Cevapla

Şükrü Işık

9 ay önce

Çok muhterem arkadaşım sayende maziye tekrar göz attık. Güzel bir ani, güzel bir hatıra yazısı olmuş. Rahmetli Satı enistene Allah rahmet eylesin mekanı cennet olsun sevenlerinin başı sağolsun . Değerli bir büyüğümüzdu.

 (1)

 Beğen (7)

 Cevapla

Son Yazılar

Mum dibine ışık vermez derler, ya sokak lambası? - 11 Aralık 2020

Mavi Balina, Bilgisayar Oyunları, AB Proje Destekleri - 07 Aralık 2020

Engelsiz hayat için nasıl bir eğitim? - 24 Ekim 2020

Türkeli'de çocuk okutmak - 21 Eylül 2020

Su (Şirketi) Savaşları - 18 Ağustos 2020

Merhamet Eğitimi - 09 Ağustos 2020

Yurtdışına İşgücü Göçü - 21 Temmuz 2020

Türkeli Kent Müzesi / Türkeli Göç Müzesi - 25 Haziran 2020

 Çok Okunan Haberler

1

ASAYİŞ

Türkeli'de 2 katlı ev alevlere teslim oldu

2

ASAYİŞ

21 yıllık trafik polisi, marketten dönen eşi...

3

GÜNDEM

BBP Genel Başkanı Destici, Türkeli'de

4

POLİTİKA

BBP Lideri Destici, Türkeli'nin sıkıntılarını Fox...

5

GÜNDEM

Türkeli'de Şenel Market'in ikinci şubesinin açılışı...

6

ASAYİŞ

Fuğuş operasyonunda 2 şüpheli gözaltına alındı

7

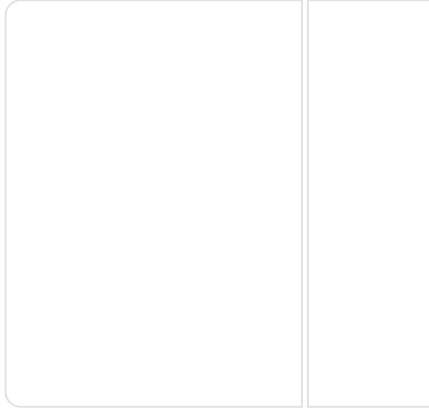
POLİTİKA

AK Parti Türkeli Gençlik Kolları Başkanı Demirtaş...

8

GÜNDEM

Türkeli Kaymakamı Yılmaz görevine başladı**Köşe Yazarları**

Fırsatlar Devam Ediyor

LC Waikiki

İsa YAMAN

Kurban ne demektir?

Beyhan ERDAL

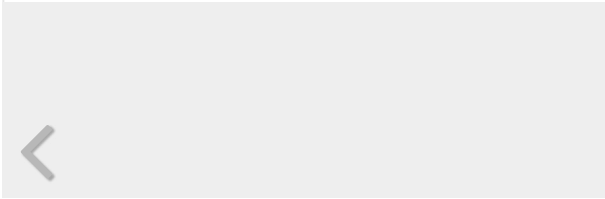
Kıskanmak sevgi midir?

Misafir Kalemler

Elvide Ana

FOTO GALERİ

Türkeli Çatak Hacıağaç ve Atsökü ...

1 2 3 4 5 6 7

Çok İzlenen Videolar

BBP Genel Başkanı Destici, Türkeli'de

Son Yorumlananlar

Türkeli Kaymakamı Yılmaz görevine başladı

Türkeli'de Şenel Market'in ikinci şubesinin açılışı...

BBP Lideri Destici, Türkeli'nin sıkıntılarını Fox...

[Hava Durumu](#)[Gazete Manşetleri](#)[Haber Arşivi](#)[Linkler](#)[Etkinlikler](#)[Foto Galeri](#)[İlanlar](#)[Günün Haberleri](#)[Rüya Tabiri](#)[Gazete Arşivi](#)[Anketler](#)[Video Galeri](#)[Firma Rehberi](#)[Resmi İlanlar](#)[Gündem](#)[Genel](#)

Politika

Ekonomi

Magazin

Spor

Sağlık

Kültür-Sanat

Dünya

HABER BÜLTENİ

Mail Adresiniz

SOSYAL AĞLAR

Sitemizde bulunan yazı , video, fotoğraf ve haberlerin her hakkı saklıdır.
İzinsiz veya kaynak gösterilemeden kullanılamaz.

[Haber Gönder](#)[Önemli Telefonlar](#)[RSS](#)[Künye](#)[İletişim](#)

Yazılım: Tumeva Bilişim